

Hjem, hvor der tales ikke militaristisk, men antimilitaristisk mangan Gang. De komme fra demokratiske Hjem, komme med Forudsætninger, som man maaske ikke ønsker paa en militær Skole, men som ikke lade sig kue, og selv om man nedsætter deres Niveau og giver dem mindre Uddannelse og Kundskab, kan man ikke forhindre, at disse Folk selv søge at skaffe sig Oplysning og følge med i Tiden, og at de føle sig forurettede som andre Nutidsmennesker vilde gøre det, ved Uret. Det er derfor urimeligt at lægge dem, som have Familie, der naturligt længes efter dem, Hindringer i Vejen for at komme i Land og se dem, de holde af. Ogsaa angaaende denne Sag kan jeg nævne en Episode, som stiller hele Forholdet i et mindre pænt Lys. Da Eskadren kom til København, troede Underofficererne, at de som sædvanlig skulde have Lov til at gaa i Land, for saa vidt ikke Tjenesten hindrede dem deri, men paa „Hejmdal“ bleve de skuffede ved ikke at kunne faa Landlov. De spurgte Dagen efter Chefen, hvorledes det kunde være, og han svarede da, at han vilde forbeholde sig at give Tilladelsen, naar han syntes, det passede, men i Almindelighed vilde han gøre det, naar Tjenesten ikke hindrede det. Et Par Timer efter bleve imidlertid Underofficererne kaldte op igen, og han sagde da, at nu havde Skibscheferne paa Eskadren holdt Møde derom og taget deres Bestemmelse, og Henvendelsen fra Underofficererne havde ikke gavnet deres Sag. Jeg fremdrager dette her, for mig kan det ikke skade, men klage Underofficererne, vil det gaa dem galt. Der maa da være et Sted, hvor de kunne give deres Følelser Luft. Jeg tillader mig derfor her at være Talerør for Underofficererne, og jeg vil derfor meget henstille til den ærede Konseilspræsident som Marineminister selv personlig at se lidt paa den Sag med civile Øjne og saa søge Forholdet reformeret efter den Maade, hvorpaa han selv vilde behandle Underofficerer og andre Mennesker. Det er godt nok, at vi have faaet et Fællesministerium for Marine og Hær, men naar Administrationen i væsentlig Grad er overladt til de Direktører, som Forholdene tvinge os til at ansætte, naar det i for høj Grad lægges under dem, er jeg bange for, at der kommer et for ensidigt Officers-Snit over de Bestemmelser, der træffes, og derfor vil jeg henstille til Konseilspræsidenten at se velvilligt paa dette

Forhold, saa tror jeg, at Underofficererne ville være meget glade for ham.

Jeg gaar dernæst over til at omtale et andet Forhold indenfor Marinen, det vedrører ogsaa noget, som er sket i den senere Tid, og som synes at vise i den samme skadelige Retning, som jeg nævnte før. Det vedrører Haandværker-Underofficererne. Der er stærkt Røre iblandt dem i denne Tid, fordi det hedder, at en Kvartermandsplads paa højeste Lønning skal besættes med en ganske ung Mand, der vil springe 26 forbi, og deriblandt Folk, der komme lige efter den afgaaede Kvartermand, og som i Dygtighed og Paaalidelighed ikke staa tilbage for nogen, saa man ikke behøvede at tage en Mand andetsteds fra og sætte ham ind paa den ledige Plads. I Loven om Søværnets Ordning af 28. Maj 1880 stod, og det samme staar i Loven af 15. Maj 1903, § 57: „De nærmere Regler for Ansættelse, Forfremmelse og Afskedigelse af Orlogsværftets Underofficerer fastsættes ved kongelig Anordning i Lighed med de i § 36 for Flaadens Underofficerer foreskrevne Regler“. Og § 36, 7de Stykke, andet Punktum lyder saaledes: „Forfremmelse gennem de forskellige Grader af første Underofficersklasse sker fra en Grad til den nærmest ovenfor liggende ved Valg mellem dem, som have staaet mindst to Aar i Graden.“ Og i første Punktum siges: „Underofficerer af første Klasse vælges mellem Underofficerer af anden Klasse, hvad enten de ere i Tjeneste eller hjemsendte.“ Jeg maa forstaa Bestemmelsen i § 57 saaledes, at dette Forhold ordnes ved kongelig Anordning i Overensstemmelse med § 36; men naar det er saa, saa er den Fremgangsmaade, der er anvendt her, ganske i Modstrid med denne Bestemmelse, og selv om der skulde bestaa en kongelig Anordning, hvorefter man kan slippe udenom og besætte en Plads ad irregulær Vej, saa er det urimeligt overfor disse mange Folk, som have ventet i mange Aar paa at rykke denne ene Plads op. Nu springer han maaske 26 Mand forbi, men hvis det gik, som det burde, vilde alle 26 rykke en op i Nummer, og der var da Udsigt til at rykke op til en Merindtægt, som kan variere fra 8 til 12 Kr. om Maanedn — det er selvfølgelig Penge, hvor Lønningen ikke er overdreven stor i Forvejen. Jeg taler ogsaa her af Hensyn til Marinens egen Udvikling, thi Formændene skulle jo rekruteres blandt de Arbejdere, der findes